

Gökkuşağı Ağacı

Yavuz DEMİRKIRAN

Gökuşığı Ağacı

Yavuz DEMİRKİRAN

Yumuşak tepeler arasında saklı sakin bir köyde, çok özel bir ağaç vardı. Yaprakları gökkuşağının yedi renginde parlıyordu ve her rengin kendine özgü büyülü bir armağanı vardı. Köylüler ona Gökkuşağı Ağacı derlerdi ve onu çok severlerdi. Her sabah ağaç pırıl pırıl ışıldar, onu gören herkese neşe getirirdi.

Rose köyün kenarındaki küçük bir kulübede yaşıyordu. Yedi yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni, kıvrırcık koyu kahverengi saçları ve saçına bağlanmış kırmızı bir kurdele vardı. Hardal sarısı elbisesinin üzerinde minik beyaz çiçekler vardı ve kahverengi bağcıklı botları yürürken mutlulukla tıkırdıyordu. Rose her sabah kahvaltıdan sonra Gökkuşağı Ağacı'nı ziyaret etmeyi çok severdi.

Gökkuşağı Ağacı'nın yaprakları sadece güzel değildi—canlıydılar! Her yaprak konuşabiliyor ve hareket edebiliyordu ve her birinin özel bir gücü vardı. Kırmızı yaprak cesurdu, mavi yaprak bilgeydi, yeşil yaprak nazıktı ve sarı, turuncu, çivit mavisi ve mor yaprakların da kendilerine özgü harika armağanları vardı. Birlikte ağacı güçlü ve büyüyle dolu yapıyorlardı.

Güneşli bir sabah, kırmızı yaprak kızıl göğsünü kabarttı. "Cesaret armağanım en büyüğü!" diye böbürlendi, minik meşe palamudu başlığını düzeltirken. "Cesaret olmadan hiçbir şey yapılamazdı!" Diğer yapraklar hışırdadı ve mırıldandı. Mavi yaprak serin bir parıltıyla ışıldadı. "Bilgelik olmadan cesaret düşüncesizliktir," dedi, gümüş çiy damlası kolyesi parıldarken.

Yeşil yaprak minik dal bastonuna usulca vurdu. "Ama en çok büyüme ve nezaket önemlidir," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Nezaket olmadan cesaret ve bilgelik hiçbir şeydir." Kısa süre sonra yedi renk de tartışıyordu. "En iyisi benim!" diye bağırdı biri. "Hayır, benim!" diye haykırdı bir diğeri. Ağaç titremeye başladı ve parıltısı rüzgârdaki bir mum gibi titredi.

Rose ağacın ışığını kaybettiğini fark etti. Renkler solgun ve yorgun görünüyordu. "Ne oluyor?" diye sordu, iri ela gözleri endişeyle kocaman açılmıştı. Yeşil yaprak iç çekti. "Hangi rengin en önemli olduğunu tartışıyoruz ve bu ağacı zayıflatıyor." Rose kaşlarını çattı. "Ama hepiniz önemlisiniz!" dedi. "Görmüyor musunuz?"

Ama yapraklar dinlemedi. Kırmızı yaprak arkasını döndü ve mavi yaprak dalgalı kenarlarını kavuşturdu. Sarı yaprak bir dalın arkasına saklandı ve turuncu yaprak sarktı. Ağacın büyüğü her gün biraz daha soldu. Köylüler üzgündü. "Gökkuşığı Ağacı renklerini kaybediyor," diye fısıldaşıyorlardı. Rose yardım etmesi gerektiğini biliyordu.

Rose kırmızı kurdeleleri dalgalanarak ağacın gövdesine dikkatlice tırmandı. Bir dala oturdu ve yapraklara seslendi. "Lütfen tartışmayı bırakın," dedi. "Armağanlarınızın hepsi harika, ama en iyi birlikte işliyorlar. Eskiden nasıl oynadığınızı ve paylaştığınızı hatırlamıyor musunuz?" Yeşil yaprak yavaşça başını salladı. "Haklı," dedi. "Arkadaşlığımızı özlüyorum."

Diğer yapraklar dışarı baktı. Sarı yaprak fısıldadı: "Rüzgârda dans ettiğimiz günleri özlüyorum." Çivit mavisi yaprak ekledi: "Ve ağacı nasıl parıl parıl parlattığımızı." Mor yaprak kanat çırttı. "Belki tartışmakla hata yaptık." Kırmızı yaprağın parıltısı yumuşadı ve mavi yaprağın ışıltısı parladı. Birbirlerini dinlemeye başladılar.

Rose aralıklı dişlerini gösteren gülümsemesiyle gülümsedi. "Bir şey deneyelim," dedi. "Her biriniz özel armağanınızı aynı anda yapın. Eminim harika bir şey olacak!" Yapraklar birbirlerine baktı. Sonra kırmızı yaprak dimdik durdu, mavi yaprak ışıldadı ve yeşil yaprak nezaketini yaydı. Tek tek, yedi rengin hepsi katıldı.

Ağacın etrafında yumuşak bir ışık dönmeye başladı. Kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, çivit mavisi ve mor—her renk armağanını havaya gönderdi. Armağanlar karıştı ve birlikte dans etti ve ağacın büyüğü giderek güçlendi. Yapraklar, her dala sıcak bir parıltı yayılırken nefeslerini tuttu. Gökkuşağı Ağacı yeniden hayata dönüyordu!

Renkler birlikte çalıştı ve ağaç göz kamaştırıcı bir ışıkla parladı. Gökyüzünde köyün şimdiye kadar gördüğünden daha parlak, muhteşem bir gökkuşağı belirdi. Köylüler sevinçle alkışladı. Rose sevinçle güldü. "Gördünüz mü?" dedi. "Farklı renkler dünyayı daha parlak ve daha güçlü yapar—tıpkı hepiniz gibi!" Yapraklar gözleri parlayarak başlarını salladı.

O günden sonra Gökkuşığı Ağacı büyüsünü hiç kaybetmedi. Yapraklar paylaşmayı ve dinlemeyi öğrendi ve bir daha hangisinin en iyi olduğunu tartışmadılar. Her rengin armağanının özel olduğunu biliyorlardı, ama birlikte gerçekten büyülüydüler. Rose her gün ziyarete geldi ve ağaç onu her zaman mutlu bir hışırtıyla karşıladı.

Köy, güzel Gökkuşığı Ağacı'yla ünlendi. İnsanlar renkleri görmek ve takım çalışmasını öğrenmek için uzaklardan geldi. Yapraklar herkese, "Birlikte olduğumuzda en güçlüyüz," dedi. Rose da eklerdi: "Farklı renkler dünyayı daha parlak yapar—tıpkı farklı insanların bir köyü daha güçlü kılması gibi."

Yıllar geçti ve Rose büyüdü, ama Gökkuşağı Ağacı'nın dersini hiç unutmadı. Köyde nazik ve cesur bir lider oldu, her zaman insanları bir araya getirdi. Ağacın yaprakları hâlâ yedi renkte parlıyordu; çeşitliliğin bir armağan olduğunun parlak bir hatırlatıcısıydı. Ve her gün oluşturduğu gökkuşağı köyün en sevdiği manzaraydı.

Ve böylece, sakın köyde Gökkuşığı Ağacı dimdik ayakta duruyor, büyülü yaprakları her renkte ışıltıyor. Renkler birlikte çalışıyor; her biri önemli, her biri seviliyor. Takım çalışması ve arkadaşlığın büyüü gerçekleştirdiğini biliyorlar. Ve eğer bir gün ziyaret ederseniz, en muhteşem gökkuşığını göreceksiniz —farklı renklerin, tıpkı farklı arkadaşlar gibi, dünyayı daha parlak ve daha güçlü kıldığının bir işareti.